

Primavera das Letras 2024

Violino, Inglesa
e o libro xigante.
Pequena biografía de Luisa Villalta

REAL ACADEMIA GALEGA

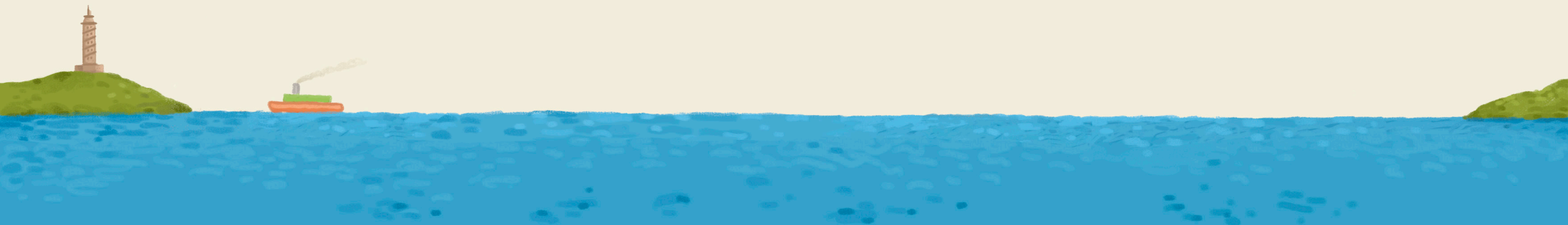

Deputación
DA CORUÑA

Unha historia de **Xoán Babarro** e **Ana María Fernández**

Ilustracións de **Óscar Villán**

Sala 6

—Meus e miñas! Esta visita ao LIBRO DE LUÍSA VILLALTA vai chegando ao cabo. Seguídeme! Imos atopar dúas saídas misteriosas: unha longa escaleira interior de títulos villalteses e o esvaradoiro que baixa polo canto deste pazo-libro e que tanto vos chamou a atención. Tedes que estrear as dúas cousas! Primeiro subamos por estes chanzos pintados:

Galegas, na escola, as letras que engaiolan!
Galegas, na escola, as letras que engaiolan!

Unha vez arriba, no eirado, volveron seguir as instrucións de Violino:

—Agora, intrépidas corsarias, valentes bucaneiros, baixade polo vertixinoso esvaradoiro!

E bulindo lanzáronse felices por aquela saída de emerxencia.

Axiña estiveron na praza. Nas fiestras da fachada do pazo encantado viron os seus rostros reflectidos e xogaron a despedirse. Mais aínda quedaba xente dentro.

De súpeto, baixou disparado Violino, que se ergueu decontado para se protexer da avalancha que viña detrás a fume de carozo. Acabaron unhas persoas por riba doutras coma froitas nunha macedonia.

Unha vez de pé e acaladas as risas, decatáronse de que a guitarra non se encontraba entre o grupo de visitantes.

—E Inglesa? —preguntáronlle a Violino.

—Non vos sei —respondeu perplexo.

—E a nena de ollos de loureiro e pelo escuro que tanto lle semellaba a Luísa? —volveron preguntar.

Sen agardar resposta, empezaron a buscalas coa vista ata que as descubriron lonxe camiñando da man:

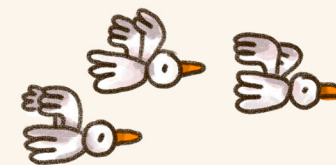
—Inglesa! Luísa! —berraron.

A guitarra ganou a volta e contestoulles no nome das dúas con palabras de Rosalía:

Buscaime, rapazas,
velliñas, mociños,
buscaime antre os robres,
buscaime antre os millos,
nas portas dos ricos,
nas portas dos probes,
que aquestes cantares
a todos responden.

Nestas, desapareceron e sentiuse ao lonxe o seu cantar:

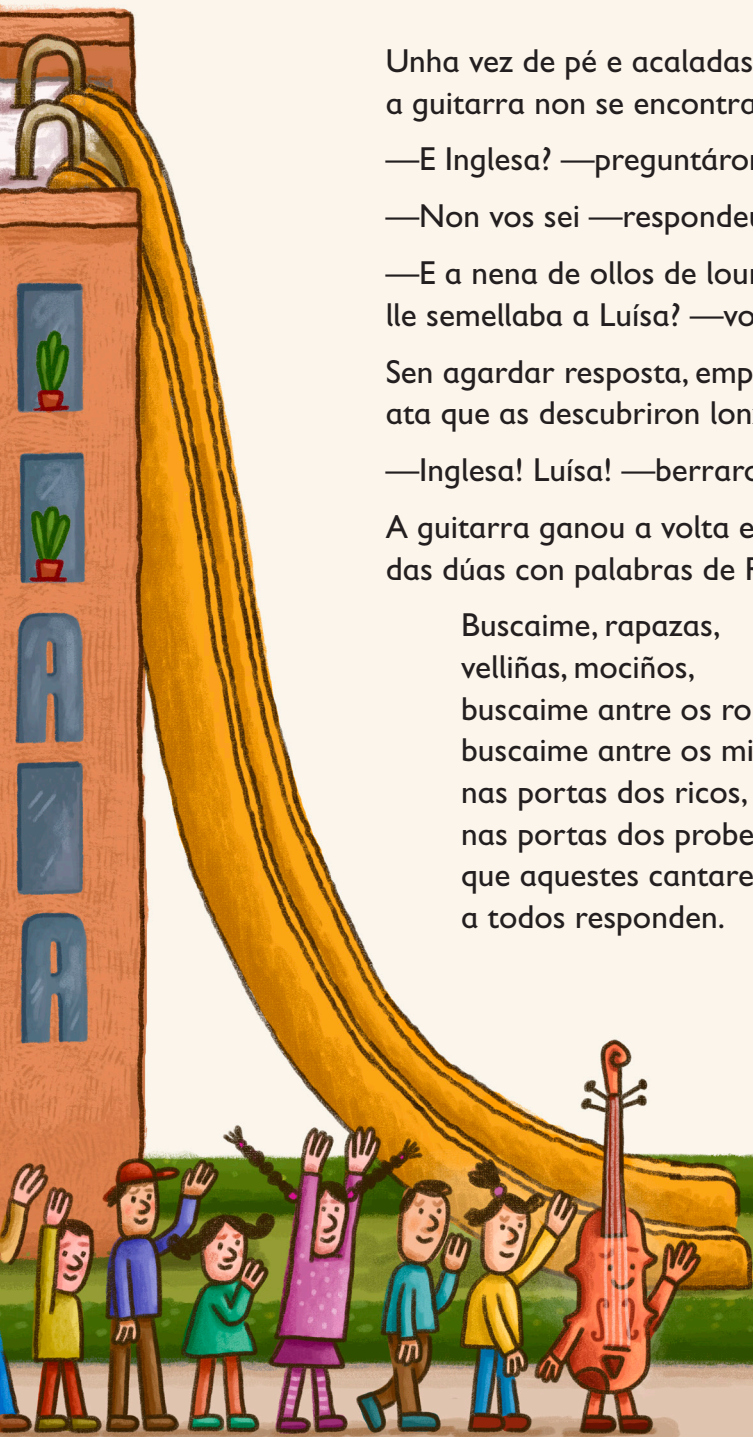
Canta!,
paxariño, can-
ta-de ponliña en pon-
la-que o sol se levan-
ta-polo monte ver-
de-polo verde mon-
te-alegando as her-
bas-alegando as fon-
tes...!

Coa mesma comezaron a dispersarse e un grupiño, que traía moi aprendida a cantarea do desfile, deu en pregoar:

Galegas, na escola, as letras que engaiolan!
Galegas, na escola, as letras que engaiolan!

A praza foise baleirando, as voces apagándose e Violino acenou un adeus coa man. Deseguido, cerrou provisionalmente o libro. Agora estase a preparar para recibir novas visitas. Seguirá a falar de Luísa Villalta porque aínda queda moito e bo por descubrir desta galega que sementou moito amor á nosa lingua e á nosa cultura. Neste ano 2024 agroma especialmente vizosa, cal herbiña ventureira, en todos os colexios de Galicia.

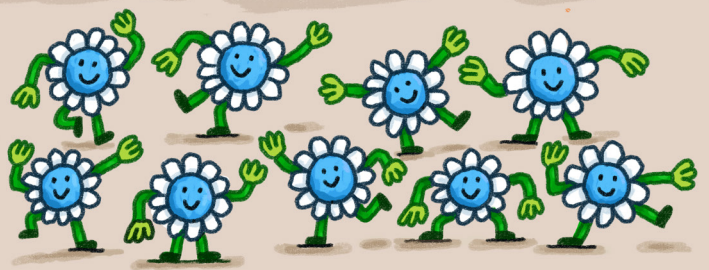

Violino, Inglesa e o libro xigante. Pequena biografía de Luísa Villalta baséase na vida da autora á que a Real Academia Galega lle dedica o Día das Letras Galegas 2024.

Os textos que aparecen en cursiva son citas literais da obra da escritora.

Este relato forma parte de Primavera das Letras, o proxecto da Real Academia Galega para o público infantil. Pode descargarse en primaveradasletras.gal, onde a institución ofrece tamén actividades interactivas, fichas para colorear e outros recursos sobre Luísa Villalta e a lingua e a cultura galegas dirixidos ao público máis novo.

Primavera das Letras 2024